

Fyziklání

Aneb jak jsme si udělali z tříhodinové soutěže výlet na tři dny

Nikdy nic neproběhne bez problémů, my jsme ten největší museli řešit ještě den před odjezdem. Onemocněl nám totiž Lukáš, stabilní člen našich všemožných soutěžních týmů, naštěstí jsme našli náhradu v podobě Jonáše docela rychle.

Srazili jsme se na nádraží a 11.30 nasedli na vlak do Ovy, ve které jsme přesedli na RegioJet. Sdíleli jsme kupé s jednou slovenskou babičkou. Během diskuse o povinné četbě, fyzikálních memes či vtipcích o Pražácích jsme zjistili, že nám chybí knížka s *optikou*. A huř, že ji nikdo pořádně neumí.

Krátce po čtvrté hodině jsme dorazili do hlavního města. Z přečpaného nádraží jsme vyrazili k Národnímu muzeu, které po rekonstrukci nikdo nepoznával. „*Vypadá to jako něco, na co bych mohl být i hrdý,*“ poznamenal překvapený Viktor. Uctili jsme památku Jana Palacha, udělali na památku fotku s muzeem (Můj výrok: „*Nikdy jsem se necítil tak státotvorně,*“ všechny pobavil) a pokochali se výhledem. Po jídle jsme zalezli do metra a dojeli na Chodov. Místo toho, abychom užili autobusu, jsme vložili naši důvěru do rukou Ondry, který jako jediný měl osmnáct a díky svého plnovousu (záviděli jsme mu ho) vypadal spíše jako náš profesor než spolužák. Ten nás pomocí mobilu měl vést na hotel. Po deseti minutách chůze však zjistil, že špatně zadal adresu a nejdeme tou nejlepší cestou. Všimli jsme si toho, když najednou zmizela hustá městská zástavba a my se objevili v lesíku uprostřed Prahy (nazvali jsme to „*Pražskou divočinou*“, „*Džunglí velkoměsta*“ či „*Shrekův les*“), avšak odvážný zbojník Ondra, který nám připomínal Rumcajse, nás vedl dál. Museli jsme zapnout baterky, protože byla najednou tma jak v pytli. Lesík se změnil v bažinu, asphalt v betonové panely. Za krátkým dřevěným můstkem se najednou objevila cedule, která nám nahnala strach.

Nakonec jsme přelezli závoru se zákazem vjezdu a dostali se k zadnímu vchodu hotelu. Na recepci, která mluvila lépe rusky než česky, jsme si vyzvedli karty k pokojům. Večer jsme se vydali zpátky do obchodního centra na Chodově, tentokrát ale civilizovanější cestou (i tak jsme narazili na divokého králíka).

Těsnou většinou 3:2 jsme zamítli Ondrův návrh na ranní proběhnutí, místo toho jsme si vychutnali švédské stoly se snídaní, kterou by nám učící se spolužáci určitě jen záviděli.

Kapitán týmu ChesSins Vávra

Zdrželi jsme se u jídla a když jsme přišli k registraci, stála tam již minimálně stovka lidí ve frontě. Díky ledoborci Jonášovi a jeho fráze: „*Děkujeme, promiňte,*“ jsme se vyhnuli čekání a během chvíle se zaregistrovali a zaujali místa v sále. Dostali jsme obálku s prvními sedmi úlohami, kterou jsme po zahájení soutěže otevřeli. Za každou vyřešenou jsme dostali novou a určitý počet bodů. Úlohy byly z různých odvětví fyziky, některé lehčí (Jakou rychlostí dopadne na zem strom o výšce h ?), některé těžší (Určete poloměr r orbity elektronu, který je v druhém kvantovém stavu). Také se objevila jedna úloha z již řečené *optiky*, která nás ještě dlouho bude strašit ve snech. (Pozn.: Ani jednu ze zmíněných úloh jsme bohužel nezvládli.)

Po třech hodinách soutěž skončila a tým ChesSins se umístil na (pro nás krásném) 15. místě v kategorii.

Tým ChesSins zleva doprava:

Michal, Viktor, Ondra, Adam,
v popředí Jonáš

(Podrobný přehled týmu: <https://db.fykos.cz/fyziklani137/results/team-statistics> , výsledky:

<https://db.fykos.cz/fyziklani137/results/results-view> , zadání úloh: <https://fyziklani.cz/media/2019/reseni.pdf>)

Dozvěděli jsme se, že slibovaný večerní raut nebude probíhat na našem hotelu, ale na Matematicko-fyzikální fakultě Univerzity Karlovy. Po pár hodinách nicnedělání jsme se tam vydali. Večerní raut byl stejně vydatný jako snídaně, po zákuscích a řízečcích se jen zaprášilo. Jonáš se nám svěřil, že „by chtěl být také chytrý,“ a „abychom ho příště vzali znova.“ Komu by se to nelíbilo?

V sobotu jsme po dlouhé a vydatné snídani museli „*unsere Sachen packen*“ a „*zur Haltestelle gehen*“, ruštinář Ondra se na nás nechápavě díval, ale brzy pochopil oč nám jde. Náš hlavní cíl, návštěvu hrobu Tychona Braheho na Staromáku, jsme bohužel nestihli. Nahradili jsme si to procházkou skrz Staré Město a Viktorovým klavírním koncertem na nádraží.

V Praze jsme si to pořádně užili a také přijeli o něco chytřejší.

Za tým *ChesSins*,

Michal Stolař